

Слово димаря (1957)

Вінграновський Микола Степанович

Я належу землі, бо ім'я моє — глина.
Я лежав в тишині від життєвого плина.

Під дубами і хвилями, під жимолоттю
Свої жили багряні я в землю заглибив.
Свій обов'язок вічний я здійснював плоттю —
Я померлих приймав і служив для загиблих.

А тепер я — димар. Я загвинчений в небо.
Тепла домна тримає мене біля себе.

Я тепер роздивляюсь, куди б задиміти,
Щоб мій дим не згубився безслідно у часі.
Бо Землі не одне ще століття прожити,
Бо димами моїми вже пахне на Марсі.

Бо мене гартували і племін, і піт,
Я підвівся з долонь золотистих у світ.

Я підвівся у світ в необхідній потребі,
І не треба мені возвеличень і слави —
Я спроможний нести свою голову в небі,
Бо з землі проросло моє серце і право.

Я належу землі і земним небокраям,
Бо крізь мене земля майбуття споглядає.

Я вагання не знаю: чи впасти, чи жити —
Людська кров у мені, хоч ім'я моє — глина.
Моя думка — вогонь, моя мрія — горіти.
Я живу на землі як димар і мужчина.

1957

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/slovo_dymaria